

Ifølge tandplejelovens § 3 er det op til kommunalbestyrelsen at beslutte, om børne- og ungdomstandplejen skal varetages på kommunale klinikker med kommunalt ansat tandplejepersonale eller i privat tandlægepraksis, hvor det er de privat praktiserende tandlæger, der udfører opgaven (praksiskommuner). Kommunalbestyrelsen kan også tilrettelægge sin børne- og ungdomstandpleje således, at kommunen både anvender offentlige klinikker og praktiserende tandlæger. Den kommunalt tilrettelagte tandpleje er i alle tilfælde gratis for forældrene, der endvidere, når kommunen har besluttet at bruge privat tandlægepraksis, frit kan vælge mellem alle praktiserende tandlæger, der har tilsluttet sig en overenskomst indgået mellem Kommunernes Landsforening og Dansk Tandlægeforening (BUT-overenskomsten), hvilket hovedparten af de praktiserende tandlæger har.

Kommunalbestyrelsen har imidlertid ikke i dag mulighed for at udlicitere børne- og ungdomstandplejen og indgå aftale med én eller flere tandlæger om varetagelse af opgaven. Forslagets § 2, stk. 3, der erstatter gældende lovs § 3, vil gøre en udlicitering mulig, idet bestemmelsen understreger, at kommunalbestyrelsen får fuld frihed til at beslutte, hvordan opgaverne i børne- og ungdomstandplejen skal løses.

Kommunalbestyrelsen har fortsat ansvaret for opgavens løsning, selv om der indgås aftale med en eller flere tandlæger om opgavevaretagelsen (udlicitering). Kravene til indholdet af det kommunale tandplejetilbud er også de samme, hvad enten tandplejen ydes på offentlig klinik eller i privat tandlægepraksis.

Af forslagets § 2, stk. 4, følger, at de 16-17 årige bevarer den adgang, de i dag har til vederlagsfri tandpleje, når de vælger privat tandlægepraksis, uanset om kommunalbestyrelsen vælger at tilrettelægge tandplejen på kommunal klinik eller indgår aftale med en eller flere tandlæger om opgaven (udlicitering). Ligeledes vil de 16-17 årige efter forslaget bevare den ret, de har i dag til at vælge behandling på bopælskommunens tandklinik, hvis en sådan findes, selv om kommunalbestyrelsen har valgt at tilrettelægge ungdomstandplejen i privat tandlægepraksis. Vælger de 16-17 årige behandling ved en anden kommunes tandklinik, er de omfattet af forslagets § 3, stk. 3, og der vil i disse tilfælde kunne blive tale om en egenbetaling.

Med forslagets § 3, stk. 1, vil forældre, der ønsker at lade deres barn behandle af en privatpraktiserende tandlæge, ikke længere være nødt til at melde deres barn ud af den kommunale tandpleje, men kan vælge at modtage børnetandpleje i privat tandlægepraksis. Valg af privat praksis gælder det samlede tandplejetilbud.

Efter forslagets § 3, stk. 2, vil forældre, der vælger dette, have ret til et tilskud fra kommunen til barnets forebyggende og behandlende tandpleje. De nærmere regler vedrørende tilskuddets størrelse samt adgangen til tilskud fastsættes af indenrigs- og sundhedsministeren. Det er hensigten, at tilskuddets størrelse skal svare til det tilskud, unge i alderen 18-25 år modtager i sygesikringstandplejen (p.t. 65 %) til regelmæssig diagnostisk undersøgelse (forebyggende ydelse).

I henhold til § 2, stk. 3, i bekendtgørelse om tandpleje (bekg. nr. 205 af 22. marts 2001), som er udstedt i medfør af lov om tandpleje, kan kommunens betaling for tandregulering og andre særligt kostbare behandlingsydelser til 16-17 årige, som har valgt privat tandlægepraksis, gøres betinget af, at kommunalbestyrelsen forinden har godkendt iværksættelsen samt det af tandlægen afgivne behandlingstilbud. Der er i forslagets § 3, stk. 2, 2. pkt. hjemmel til, at en lignende bestemmelse kan indføres for så vidt angår behandlingen af de 0-15 årige, der vælger privat tandlægepraksis.

Forslagets § 3, stk. 1, giver endvidere mulighed for at vælge børnetandpleje på tværs af kommunegrænsen, idet børn og unge under 18 år får adgang til at vælge tandbehandling ved en anden kommunes tandklinik. Et beløb fastlagt ud fra bopælskommunens udgiftsniveau i den kommunale børne- og ungdomstandpleje vil i disse situationer følge barnet til betaling af børnetandpleje i den valgte kommune.

Da det fortsat er bopælskommunen, der har forpligtelsen til at yde tandplejen, jf. forslagets § 2, stk. 1, vil behandlerkommunen have ret til betaling af udgifter fra bopælskommunen, når kommunen modtager børn fra andre kommuner, jf. bemærkningerne til nr. 3 (§ 11, stk. 2). Betalingsforslaget skal - ud fra skat/service tanken - sikre, at bopælskommunen ikke påføres merudgifter som følge af borgerens valg af et dyrere serviceniveau i en anden kommune. Dette forslag kan derfor indebære en egenbetaling, hvis forældre vælger en kommune, der har et højere udgifts- og serviceniveau i børnetandplejen end bopælskommunen, idet forskellen mellem behandlerkommunens og bopælskommunens gennemsnitlige udgift pr. barn til børnetandpleje efter § 3, stk. 3, kan pålægges forældrene.

Da lovforslaget giver alle forældre ret til at vælge tandpleje i en anden kommune, end der hvor de bor, uanset hvilken begrundelse, der ligger bag valget, er der ikke længere behov for at opretholde den særregel, der i dag i medfør af bekendtgørelse om tandpleje § 1, stk. 2, skal sikre, at børn og unge, der flytter kommune, men bevarer skolegangen i fraflytningskommunen, også har ret til at vælge fortsat at modtage børne-